

De verlaten rivierhaven

Jet Nijland bij Boekerij:

De wijngaard aan zee
De verborgen rozentuin
De verlaten rivierhaven

Jet Nijland

De
Verlaten
rivierhaven

De Médoc, 1878. Op het sterfbed van haar moeder ontdekt Delphine eindelijk de waarheid over haar verborgen verleden.

Deel 3 van *De vrouwen van de Médoc*-serie

De uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers
Literary Agency

ISBN 978-90-492-0775-5

ISBN 978-94-023-2692-5 (e-book)

ISBN 978-90-492-1318-3 (audio)

NUR 301

Omslagbeeld en -ontwerp: © Bürosüd

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Jet Nijland en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand,
of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-
en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet
toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.

Voor Jochem

Hanna

Saint-Vivien-de-Médoc, 2026

De ruitenwissers bewegen vliegensvlug over de voorruit en kunnen de neerkletterende regen maar nauwelijks bijbenen. Tijdens mijn vertrek uit de badplaats pakten de donkere wolken zich samen boven mijn auto en het lijkt wel alsof de stortbui met me meereist naar de volgende bestemming. Inmiddels wordt mijn blikveld niet alleen bepaald door de natte voorruit, maar ook door mijn eigen troebele blik. Ik veeg de zoveelste traan van mijn wang. Het deprimerende weer weer spiegelt mijn gemoedstoestand behoorlijk goed.

In een poging mezelf op te vrolijken zet ik de radio aan en begin aan de knop te draaien. Hard geruis vult de auto en na een tijd zoeken kan ik alleen een krakerig actualiteitenprogramma vinden. Althans, ik denk dat de stemmen het nieuws bespreken, maar ik kan ze slecht verstaan – en dat ligt niet aan mijn beperkte Franse vocabulaire, eerder aan de belabberde ontvangst. Met een diepe zucht zet ik de radio weer uit.

Ik rij nu al ruim een half uur door de groene wijnvelden, zo nu en dan afgewisseld door een chateau. De bladeren aan de wijnstokken zijn glanzend donkergroen van de regen en ik

vraag me onbewust af of deze wolkbreuk nou wel of niet goed is voor de oogst. Een voorzichtig glimlachje breekt door op mijn gezicht als ik me realiseer dat David me echt geënthousiasmeerd heeft voor alles wat met wijn te maken heeft.

Een blik op het navigatiesysteem vertelt me dat het nog vijf minuten duurt tot ik op mijn volgende bestemming ben. Ik mag van geluk spreken dat ik in het hoogseizoen een huisje heb kunnen vinden en hopelijk kom ik niet terecht in een bouwval. Ik minder vaart als ik zie dat ik de volgende weg in moet slaan en zet mijn knipperlicht aan – wat totaal overbodig is, want ik heb het afgelopen half uur geen medeweggebruikers gezien. Een groot contrast met de drukte aan de kust, en deze stilte is precies wat ik nodig heb.

Een modderige, onverharde weg doemt voor me op en ik slinger tussen de kuilen door om te voorkomen dat ik met mijn autootje vast kom te zitten. Ook deze weg wordt geflankeerd door wijnranken, al is hier geen chateau te bekennen. Uiteindelijk bereik ik een open plek met in het midden een klein huis opgetrokken uit grijze stenen. Het zou de Franse versie van de cottage uit *The Holiday* kunnen zijn. Alleen het dikke pak sneeuw ontbreekt, net als een knappe weduwnaar met blond haar en sexy accent. Het huisje heeft, net als de meeste huizen in deze streek, azuurblauwe luiken en is omringd door potten vol gekleurde geraniums en een keurig gemaaid grasveld. Midden in de tuin staat een bistrosetje bestaande uit een tafel en twee witgeverfde gietijzeren stoelen.

Ik parkeer mijn huurauto naast het huis en volg de instructies die ik opgeslagen heb op mijn telefoon. Even later sta ik te midden van mijn bagage in mijn nieuwe vakantieverblijf. Mijn tranen zijn gestopt met vloeien, en ver weg van mijn herinneringen aan Maël en de vondst in zijn huis voel ik me alweer stukken beter. Inmiddels regent het niet meer en een streep zonlicht schijnt door de kier van het gordijn op mijn

schoenen. Ik volg de lichtbaan en zie aan de andere kant van de kamer tot mijn verrassing een typemachine op de tafel voor het raam staan. De zon schijnt precies op een vel papier dat erin gedraaid is.

Snel hang ik mijn jas aan de kapstok en loop ernaartoe. *Chère Hanna, Bienvenue en Médoc! Uw gastvrouw wenst u een prettig verblijf*, lees ik. Onder de boodschap staat de wifi-code. Ik strijk met mijn vingertoppen over de toetsen van de machine en constateer dat deze in zeer goede staat is. Zij zal nog regelmatig gebruikt worden voor deze welkomstwoorden. Een glimlach verschijnt op mijn gezicht. Wat origineel. En het brengt me direct op een idee.

Maar eerst begin ik mezelf te installeren. De benedenetage bestaat uit een kleine hal met kapstok en ik bevind me nu in de leefruimte die bestaat uit een open keuken en een zithoek met een bank vol kleurrijke kussens. Het ziet er aantrekkelijk uit, maar ik heb het vermoeden dat ik de meeste tijd hier in de woning ga doorbrengen achter het tafeltje met de typemachine of in de mooie tuin. Ik schuif de gordijnen open en word getrakteerd op een fantastisch uitzicht. Direct aan de tuin grenst een wijngaard, en in de verte zie ik een ouderwetse windmolen staan. Een beetje Nederland in de Médoc.

Nadat ik ook de andere gordijnen geopend heb, zet ik het koffiezetapparaat aan en sleep vervolgens mijn koffer de trap op. Er is een badkamer en er zijn twee slaapkamers. Ik laat me achterovervallen op het enorme hemelbed in de master-bedroom. Het matras is heerlijk zacht en ik glimlach als ik zie dat op het plafond wijnranken geschilderd zijn. Karlijn zou dit huisje absoluut 'instagrammable' noemen.

Dat herinnert me eraan dat ik haar moet laten weten dat ik goed ben aangekomen op mijn volgende bestemming. Ik diep mijn telefoon op uit mijn broekzak en tik snel een berichtje. Daarna maak ik een foto van het kunstige plafond.

Op mijn scherm staat een melding van een ongelezen bericht van David, maar ik swipe het weg. Hij zal vast willen weten of ik nog tot inkeer ben gekomen wat betreft Maël en als ik heel eerlijk ben, wil ik even rust.

Misschien is deze sabbatical een beetje te vergelijken met een van mijn favoriete boeken: *Eten, bidden, beminnen* van Elisabeth Gilbert. Maar dan in een andere volgorde. Ik lach naar het plafond om mijn eigen vergelijking. Het eten en beminnen hebben we gehad, en nu is het tijd om mijn zonden te overdenken en tot mezelf te komen. Mijn mondhoeken zakken direct naar beneden bij de laatste gedachte. Het was grappig bedoeld, maar feit is wel dat mijn gedachten steeds terugkeren naar dat ene moment ruim twee jaar geleden.

De dag dat Ben overleed.

Delphine

Saint-Vivien-de-Médoc, 1878

Ik wrijf over mijn rug terwijl ik naar de horizon staar, waar de zon haar laatste koperkleurige stralen over het wateroppervlak werpt. Het zal niet lang duren voordat de maan zich laat zien en het water te hoog staat om de oesters nog te kunnen waarnemen. Mijn oog valt op een rimpeling in het water en ik pak snel mijn mand en loop ernaartoe. Ik hurk en begin de eerste oester met mijn vingers los te trekken van de stenen.

‘Hé, dat is mijn plekje!’ Een vrouw van middelbare leeftijd waadt door het water mijn kant op.

‘*Excusez-moi*, dat wist ik niet.’ Ik zet mijn halfvolle mand op mijn heup en loop naar een rustig plekje verderop.

Met mijn vingers tast ik de oever af, op zoek naar een hard oppervlak waar de schelpen zich aan kunnen hechten, maar ik voel alleen maar zand. Ik zucht en loop verder tot het water boven mijn knieën reikt. Hier zijn altijd wel oesters te vinden, maar ik werk liever niet zo ver bij de oever vandaan. De stroming van de Gironde is ook tijdens springtij sterk en verraderlijk en het kost me veel kracht om tegelijkertijd mijn

mand te dragen en oesters te plukken. Dat ga ik niet nog twee uur volhouden.

‘Delphine!’ Een vrouwenstem trekt mijn aandacht.

Ik kijk op en zie Brigitte wenken. Mijn gezicht klaart op en ik loop naar mijn vriendin toe.

‘Hier is genoeg voor ons allebei,’ zegt ze.

‘Je bent te goed voor deze wereld,’ zeg ik terwijl ik de kleine Helene, die in de draagdoek op Brigittes rug slaapt, een aai over haar bolletje geef.

Ik zet mijn mand in de modder en kniel neer naast Brigitte.

‘Hoe gaat het met je moeder?’ vraagt ze terwijl ze haar mes tussen een oester en de stenen ondergrond steekt.

‘Ze is zwak en kan nu echt niet meer plukken. Ik wou dat ik de hele dag bij haar kon zijn om voor haar te zorgen. Het liefste leg ik mijn werk neer tot...’ Ik sluit even mijn ogen en slik. Het lukt me niet om de zin af te maken. Dan neem ik een diepe ademteug. ‘Maar dat kunnen we ons niet veroorloven. Het ligteld betaalt zichzelf niet.’

‘Arme Jeanette. Ik wou dat ik iets voor jullie kon doen.’

‘Ik zal het onthouden.’

‘Au!’ Brigittes gezicht vertrekt tot een grimas en ze steekt haar vinger in haar mond.

‘Gaat het?’ Bezorgd neem ik haar in me op.

Helene begint te jammeren.

‘Laat me eens kijken.’ Ik ga staan en pak haar hand beet.

Er druppelt bloed uit een rafelige snee.

‘Het lijkt erger dan het is.’ Brigitte wiegt heen en weer om Helene te sussen.

‘Spoel het maar even schoon in het stromende water verderop, ik let wel op je mand.’

Ik kijk haar na terwijl ze naar de plek loopt waar het zeewater het land in stroomt. Dan scheur ik een reep stof van mijn schort en knoop hem vast aan mijn mand. Terwijl ik dat doe,

rent er een groepje kinderen rakelings langs me. De laatste schopt de mand met Brigittes oesters om.

Ik richt me op om ze iets toe te roepen, maar ze zijn al buiten gehoorsafstand. Met een zucht begin ik de oesters weer terug te leggen in de mand.

In de verte zie ik Brigitte alweer aan komen lopen. Als ze dichterbij is, hoor ik haar een liedje zingen voor Helene.

Ik glimlach en begin mee te neuriën.

Als ze bijna bij me is, sta ik klaar met de reep stof. 'Kom, dan verbind ik het voor je.'

'Dank je wel,' zegt ze als ik een knoopje in de uiteinden leg. Dan valt haar blik op de ravage. 'Wat is er gebeurd?'

Ik rol met mijn ogen. 'Kinderen. Maar ze hebben niks meegenomen hoor, ze waren gewoon aan het ravotten.'

Samen rapen we de laatste oesters op tot de mand weer tot de helft gevuld is. Ik tuur om me heen. 'Zullen we daar even zoeken, voordat het waterpeil weer stijgt?' Ik wijs naar een door rietkragen omzoomde plek verderop waarvan ik weet dat hij alleen bereikbaar is bij springtij. Mijn voeten maken een zuigend geluid als ik door het slik begin te lopen.

Ik passeer een echtpaar dat gehurkt bij een rots zit, hun mand is nog nagenoeg leeg. 'Ligt het aan mij of is het steeds drukker aan het worden? Ik zie allemaal mensen die ik niet ken.'

Brigittes antwoord blijft uit en als ik over mijn schouder kijk, zie ik dat haar voet vastgezogen zit in het zand.

Ik loop terug en geef haar mijn arm zodat ze zich gemakkelijker los kan wrikken. 'En nu doorlopen, straks is ons plekje ingenomen.'

Een oudere man loopt met gebogen rug voor ons langs, gevolgd door drie vrouwen die babbelend door het water waden.

'Het komt door de mysterieuze druivenziekte,' zegt Brigitte.

‘Wat?’

‘Op bijna alle wijngaarden heerst een soort schimmel die de ranken aantast. Er zijn al heel veel chateaus met een mislukte oogst en die hebben daarom geen geld meer voor werknemers. Een deel probeert hier hun geld te verdienen en het gros vertrekt naar de stad om in de industrie te werken.’

‘Waar slapen al deze mensen? De verlaten *cabanes* bij ons in de haven staan nog steeds leeg.’

‘Voor de meesten is het te duur, zegt Théo. Wonen op een van de vissersboten bij Phare de Richard is goedkoper.’ Ze zet haar mand in het slik. ‘Maar hij denkt dat het overgrote deel van de mensen het hier niet volhoudt en binnenkort in een fabriek gaat werken.’

Een reiger vliegt vlak voor ons op en ik kijk het slanke dier na terwijl het over het riet zweeft naar een rustiger plekje. ‘In die stank, de hele dag tussen vier muren? Ik moet er niet aan denken.’

‘Soms zou ik willen dat ik dit niet hoef te doorstaan.’ Brigitte toont me haar schrale, rode handen. De stof om haar vinger begint los te raken en ik help haar bij het vastzetten.

Als haar vinger weer goed ingepakt zit, gebaar ik naar de vuurrode bal die achter de horizon zakt. ‘Het is zwaar werk, maar ik zou niets anders willen.’ Ik buk en heb in één graai vijf platte schelpen te pakken. ‘Het uitzicht is elke dag weer anders, het verveelt me nooit.’

‘Als het regent, zien we geen hand voor ogen,’ mompelt ze. ‘Het is dat Théo met vissen goed verdient, anders waren we allang vertrokken. In een fabriek blijven je voeten tenminste droog.’

Ik snuif de frisse zeelucht op. ‘En je longen vullen zich met stof. Nee dank je.’

‘Het is ook wel een voordeel dat ik Helene bij me kan houden de hele dag,’ mijmert ze verder.

‘Ik zou het vrolijke kwaken van de kikkers missen.’ Ik werp twee handen vol oesters in mijn mand. ‘Zo komen ze wel vol voordat het donker is.’

‘Gelukkig. Ik was net nog even bang dat we niet genoeg zouden verzamelen om het liggeld morgen te betalen.’

Mijn gezicht verstrakt als ik aan de collecteur denk. Fabian. Ik ken hem nog van vroeger, toen we samen op Domaine Rochard woonden. Wat was het leven daar anders dan in het hier en nu. Toen waren we vrienden, nu ben ik afhankelijk van hem voor het dak boven mijn hoofd en dat van mijn zieke moeder. ‘Hij zei laatst dat het liggeld door de gemeente verhoogd is met twee francs omdat...’

‘... het onderhoud steeds prijziger wordt,’ maakt Brigitte mijn zin af. ‘Dat zei hij ook tegen Théo. Maar die gelooft er niks van en zegt dat Fabian het gewoon in eigen zak steekt.’

Vroeger was ik tegen haar ingegaan en had ik gezegd dat Fabian niet zo is, maar nu knik ik alleen maar. ‘Gelukkig hebben we vandaag een goede vangst.’ Ik ga staan en zet mijn handen in mijn zij terwijl ik tevreden naar de volle manden kijk.

Delphine

Saint-Vivien-de-Médoc, 1878

De muntjes rinkelen in de zak van mijn schort als ik mijn lege mand in het vooronder van onze boot schuif. Omringd door de geur van teer en hout wandel ik naar de kajuit. Mijn benen voelen zwaar van de lange dag door het water waden.

‘*Maman,*’ fluister ik zacht als ik binnenkom. De ruimte is bedompt en in het maanschijnsel ontwaar ik mijn moeders gestalte. Verstijfd blijf ik staan, het beeld heeft iets spookachtigs.

‘Delphine, wat ben je vroeg terug.’ Mama gaat rechtop zitten in het bed. Zelfs in het schaarse licht kan ik zien dat het haar moeite kost.

‘We hadden geluk en vonden een bank vol oesters,’ zeg ik met een brede grijns. Ineens ben ik voornemens om van deze avond een gezellige te maken. Even de situatie te vergeten.

‘Was je met Brigitte?’

Ik knik.

Mijn moeder lacht. ‘Wat fijn dat je eindelijk een vriendin van je eigen leeftijd hebt hier in de haven.’

Mijn blik glijdt naar buiten, naar de vissersboot van Théo

en Brigitte die hier sinds een jaar elke avond aanmeert. Achter de patrijspoortjes zie ik een zacht licht en ik stel me voor hoe ze er met zijn drieën knus bij zitten. Ik zucht diep, duw me op van het bed en loop naar de voorraadkast. 'Hoe was het hier vandaag?' zeg ik opgewekt.

'Saai,' snuift ze. 'Misschien moet ik morgen wel gewoon weer meegaan.'

Met een ruk kijk ik om. 'Nee maman, je bent veel te ziek.' Ik leeg mijn schortzak en leg de munten in het schaalpje in de kast. 'Bovendien heb ik mijn vangst vandaag voor een goede prijs kunnen verkopen. Het is echt niet nodig. Ik zou morgen zelfs thuis kunnen blijven, als je dat fijn vindt,' zeg ik terwijl ik twee borden op tafel zet. 'Heb je trek in vis? Théo heeft er eentje voor me meegenomen.'

'Ik heb niet zo'n honger.' Vermoeid sluit ze haar ogen.

'Je moet eten, maman.' Ik duw de deur naar het dek open om de ingrediënten van de maaltijd te halen en de vis buiten te fileren om te voorkomen dat het hierbinnen vies gaat ruiken.

Als ik even later terugkeer in de kombuis, klinkt er een zacht gesnurk vanuit het bed. Mamans mond hangt een beetje open. Ze houdt zich groot, maar het is me niet ontgaan dat ze steeds sneller vermoeid is en magerder wordt. Ik besluit om haar te laten slapen en loop met twee borden naar buiten. Op de oever smeult mijn vuurtje al.

Ik steek mijn hand op naar Théo die even verderop naast zijn boot zit. Hij heeft zijn vis aan een stok gespietst en rookt hem boven zijn kampvuur. Met een steekje in mijn hart zie ik hoe Brigitte zich bij hem voegt en haar armen om hem heen slaat.

'Op een dag heb jij ook een gezin.' De krakerige stem van mijn moeder vult de avondlucht.

Ik blaas tussen de houtblokken zodat het vuur oplaait.

‘Ik ben al oud, maman.’ Een dof gevoel nestelt zich in mijn binnenste als ik de woorden uitspreek en me realiseer dat ze waar zijn.

‘Maar je bent mooi, het komt heus goed.’ Ze slaat de deken om zich heen en schuifelt mijn kant op.

Weemoedig glimlach ik. Ik ga niet tegen mijn moeder in, deze discussie zal ik nooit winnen.

Op het moment dat ze bij de loopplank is, bied ik mijn hand aan. ‘Voorzichtig. Wil je toch mee-eten? Ik kan het ook naar het bed brengen.’

‘Ik heb geen honger, maar vind het fijn om bij je te zijn.’ Ze grimast als ze op de boomstam gaat zitten. De gloeiende sintels in het vuur lichten haar gezicht op waardoor de scherpe jukbeenderen onder haar dunne huid benadrukt worden. ‘We weten allebei dat ik niet lang meer te leven heb. Eet jij de hele vis maar op, die paar happen voor mij maken ook niet meer uit. De ziekte heeft toch al gewonnen.’

Ik slik een brok in mijn keel weg en pak een tang om de vis om te draaien. ‘Zo moet je niet praten.’

‘De waarheid onder ogen zien is niet altijd makkelijk.’ Ze zucht en laat dan een lange stilte vallen die op een of andere manier pijnlijk aanvoelt. Haar zwijgen maakt me ineens alert. ‘Ik had eerder open kaart moeten spelen,’ verzucht ze.

Het kookgereedschap in mijn hand blijft boven het vuur hangen. ‘Wat bedoel je?’

‘Over je vader.’ Ze slaat haar ogen neer.

Ik hap naar adem en ga wat rechter zitten. Mijn vader is mijn leven lang al een verboden onderwerp. Ik heb hem nooit gekend. Als kind had ik meermaals naar hem gevraagd, maar nooit liet mijn moeder iets over hem los.

Ik begreep het niet, iedereen had immers een vader? Het leek me niet meer dan logisch dat ik er ook eentje had. Maar toen ik op een dag, ik moet een jaar of tien zijn geweest, mijn

moeder smeekte iets over hem te vertellen – ook al was het de kleur van zijn haar of zijn naam – vulden haar ogen zich met tranen. ‘Het doet te veel pijn, Delphine.’

‘Is hij dood?’ vroeg ik geschokt.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Maar voor mij wel. Vertrouw nooit de eerste de beste man die je zijn liefde verklaart. En geef jezelf pas aan een jongen als je een ring draagt,’ zei ze. Ik begreep er niks van, maar het verdriet van mijn moeder schrikte me zo af dat ik daarna nooit meer naar mijn vader vroeg.

Inmiddels snap ik wat ze bedoelde. Maar wie de man is die haar hart had gebroken en haar in de steek liet waardoor ze als ongehuwde vrouw alleen voor een kind moest zorgen met alle schande van dien, dat is altijd een mysterie gebleven.

Tot nu, blijkbaar.

Nu ik volwassen ben, weet ik niet of ik mijn vader wel wil leren kennen. Mijn moeder is de meest zachtaardige vrouw in de hele rivierhaven en ondanks dat wij vaak scheve blikken toegeworpen kregen, ben ik in mijn jeugd nooit iets tekortgekomen.

‘Het hoeft niet, mama, ik heb nooit een vader nodig gehad,’ zeg ik terwijl ik haar hand pak. ‘Ik had me geen betere moeder kunnen wensen.’

‘En ik geen betere dochter.’ Het kneepje in mijn hand is nauwelijks voelbaar, zo weinig kracht heeft ze nog.

In de verte klinkt het getokkel van een gitaar en ik veer op. Rémy, een jongen van een jaar of veertien, speelt vaak in de avonden en ondanks zijn jonge leeftijd klinkt hij altijd als een oude ziel.

‘Het is belangrijk dat je de waarheid weet, kind.’ Ze kijkt in de richting van de muziek en er verschijnt een breekbaar lachje op haar gezicht. ‘Maar ga nu eerst maar zingen. Zo veel mooie zomeravonden zijn er niet en je maakt je zieke moeder het meest gelukkig met de klank van je stem.’

Ik glimlach naar haar en verorber dan snel mijn vis. 'Zit u goed hier? Zal ik nog een extra deken pakken?' vraag ik als mijn bord leeg is.

'Ik heb het warm genoeg en als je nu niet snel naar Rémy gaat, sleep ik je er aan je mooie bruine haren heen.'

Ik veeg mijn mond schoon en druk een kus op haar wang. 'Nog verzoeknummers?'

'Je weet best wat mijn favoriet is. Maar alles wat jij zingt is prachtig.' Ze veegt met haar duim langs mijn mondhoek. 'Er zat nog een beetje vis,' zegt ze.

'Ik blijf niet lang weg,' zeg ik nadat ik mijn moeder haar gang heb laten gaan. Op dit soort momenten heb ik het gevoel dat ik nog een kind ben, maar vanavond vind ik het niet erg. Dan wandel ik op mijn blote voeten over de drassige grond naar de grote steiger en spring vervolgens op een klein bootje dat gevaarlijk wiebelt. Het water van de Gironde klotst tegen de rand. Snel zet ik me af en beland met een harde plof op de oever aan de overkant.

Bij een blauwgeverfde cabane zitten een tiental mensen in een kring om een kampvuur. Ook Brigitte, die Helene aan het voeden is, zit erbij met naast haar Théo. De vlammen werpen langgerekte schaduwen op de zanderige grond. Rémy kijkt lachend op als ik hem bijval. Ik knip met mijn vingers mee met de maat tot het ritme me grijpt en dan zing ik enthousiast mee met het refrein.

Iemand begint te klappen en ik sla verlegen mijn ogen neer. Ik ken de meeste aanwezigen, in feite zijn we één grote familie hier in de haven. Helaas hebben we de laatste tijd van veel bewoners afscheid moeten nemen, amper de helft van de cabanes is nog bewoond. Hoe meer ons clubje echter slinkt, hoe hechter we lijken te worden. Toch voel ik me soms nog ongemakkelijk als ik in het middelpunt sta. Maar ik hou te veel van zingen om het niet te doen.

Ik ga naast Rémy zitten en hij zet een nieuw liedje in. Hij trekt zijn wenkbrauw vragend op en ik knik. Toevallig is het mijn moeders favoriet, of misschien heeft toeval hier niks mee te maken en moest het vanavond zo zijn dat ik deze woorden ga zingen. Met mijn blik gericht op de volle maan begin ik te neuriën. Mijn borstkas vult zich met de zuivere avondlucht en even vergeet ik alles. Mijn zieke moeder, het gesprek over mijn vader, de huur die steeds een beetje hoger wordt. Op dit moment is er niets anders dan de warmte van het kampvuur, de liefde van mijn vrienden hier in de haven en het geluksgevoel dat me vervult als ik zing.

De heldere melodie stijgt op en ik stel me voor dat de klanken omhoogzweven en de sterren bereiken. Muziek is iets wat niet alleen in mij leeft, het is zoveel groter dan een paar achter elkaar geplaatste noten. Het is iets magisch. Misschien is het nog wel groter dan liefde, maar daar kan ik niet over meepraten. Ik ben nog nooit verliefd geweest en vraag me af of dat ooit gaat gebeuren.

Ik sluit mijn ogen en glimlach als Rémy even stopt met tokkelen zodat alleen mijn stem en het knisperen van het vuur te horen zijn. Ik hoop dat mijn gezang maman ook bereikt.

Nicolas, een jongetje van een jaar of drie, staart me met open mond aan als ik mijn ogen weer open en de kring rondkijk. Zijn moeder Paula tilt hem op haar schoot en streelt zijn haren. De oude Pierre neemt een slok uit zijn wijnfles en staart in het vuur. Hij veegt met zijn mouw langs zijn neus. Ik doe net alsof ik niet zie dat hij geroerd is. Boris, een oudere man van middelbare leeftijd, wijst naar de maan terwijl hij iets in het oor van zijn vrouw fluistert. Het was al knus door het kampvuur, maar de muziek heeft nog voor wat extra liefde gezorgd.

Dan valt mijn blik op een donkere gestalte die tegen een van de houten huisjes leunt, zijn gezicht gericht op het kamp-

vuur. Ik herken hem direct. Fabian. Mijn handen ballen zich tot vuisten.

Alsof hij voelt dat ik naar hem kijk, draait hij zijn gezicht mijn kant op. Even zijn we in elkaars blik gevangen. Mijn mond voelt plots droog aan en het kampvuur lijkt ineens feller te branden.

‘Fabian Durand, wat kom je hier doen?’ zegt Boris, die is gaan staan. ‘We hoeven morgen pas de huur te betalen, scheer je weg.’

‘Ik kan het hem niet kwalijk nemen dat hij hier is, wie wil onze nachtegaal nou niet horen zingen?’ vult Pierre aan terwijl hij mij een knipoog geeft.

Mijn wangen blozen. Dit zijn de momenten waarop ik me realiseer dat ik niet van aandacht hou.

Bij de woorden van Boris en Pierre is Fabian een fractie ineengedoken en zijn houding is gespannen. Vermoedelijk zien de andere omstanders het niet, maar ik ken hem te goed.

Rémy slaat een akkoord aan op zijn gitaar. ‘We jagen hem wel weg met een wat ruiger nummer,’ zegt hij terwijl hij mij een por geeft.

Ik glimlach en begin te klappen op de maat van de aanstekelijke melodie. Voordat het couplet aanvangt, werp ik nog een keer een blik op Fabian en zie nog net dat hij opgaat in de schaduwen van het rijtje cabanes.

Ik zing nog twee liedjes voordat ik me excuseer en weer terugga naar mijn moeder. Zacht neuriënd nader ik onze boot. Het inmiddels natte gras voelt koel aan onder mijn voetzolen en ik moet opletten dat ik niet uitglij als ik op de grote steiger spring, die glibberig is van de avonddauw.

Mijn moeder zit roerloos op de boomstam bij het bijna gedoofde vuur, haar deken is van haar schouder gegleden. Als ik waarneem dat haar hoofd scheef hangt, slaat mijn hart een slag over.

Ik sprint naar haar toe en struikel bijna over een loszittende plank.

‘Maman?’ vraag ik terwijl ik voorzichtig mijn hand op haar rug leg.

Het blijft even akelig stil en dan slaakt ze een diepe, reutelende zucht.

Zelf haal ik opgelucht adem. ‘O maman, bent u in slaap gevallen? Ik breng u naar bed, dit is helemaal niet comfortabel.’ Ik wikkel de deken om haar heen.

Versuft kijkt mijn moeder me aan. Haar stem kraakt als ze begint te praten. ‘Wat zong je weer mooi, ik had het niet willen missen.’

‘Ik vergeet alles als ik zing, het is zo fijn.’ Ik ondersteun haar terwijl ze opstaat.

‘Iedereen vergeet zijn zorgen als jij je stem laat horen.’ Haar gezicht betreft als ze van de loopplank op het dek stapt en ze kreunt jammerlijk. ‘Zelfs ik vergat deze helse pijn.’

‘Zal ik dan ook nog even voor u zingen als u op bed ligt?’ Ik open het deurtje van de kajuit en houd het voor haar open.

‘Nee, meisje,’ ze leunt zwaar op me terwijl we naar binnen lopen. ‘Het is tijd dat je hoort wie je vader is.’

Hanna

Saint-Vivien-de-Médoc, 2026

Gillend word ik wakker en ik kom rechtovereind in het vreemde bed te zitten. Ik droomde over Ben. Ik heb veel aan hem gedacht de laatste weken, maar nu zoekt hij me ook 's nachts op. Of is het een nare herinnering die zich op momenten tussen waken en slapen aan me openbaart? Steeds opnieuw keren de angstige gedachten terug, alsof ze me iets duidelijk willen maken. Met mijn hand op mijn hart dwing ik mezelf rustig adem te halen. Inmiddels weet ik zelfs niet meer hoe het daadwerkelijk gegaan is; de nachtmerries hebben zich gemengd met mijn herbelevingen en zijn een wirwar van afschuwelijke beelden.

Mijn hart klopt als een razende in mijn borstkas en ik probeer mezelf te kalmeren. 'In door je neus en uit door je mond,' fluister ik mezelf toe terwijl ik weer ga liggen. Het lukt een beetje en ik zak weer weg in een onrustige slaap.

Bens hand ligt in de mijne, maar wanneer ik mijn duim over zijn knokkels laat glijden, voelt zijn huid koud. Te koud. Ik draai me naar hem toe en zijn ogen zijn opengesperd. Zijn blik is leeg. Zijn mond hangt een fractie open, alsof hij iets